

იოლის წიგნი და ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ორმოცდამეერთე ნაწილი

Jeff Pippenger
2026-02-05

ნომერი ორმოცდაერთი

ლევიანთა ოცდამესამე თავი წარმოგვიდგენს საგაზაფხულო და საშემოდგომო დღესასწაულებს, და ამ დღესასწაულთა წარმოდგენა ღვთაებრივად ღრმად თავის სტრუქტურაში, და საწყისი და დამამთავრებელი სტრუქტურების სრულ შესაბამისობაში, მთლიანი სტრუქტურის ფარგლებში. საგაზაფხულო და საშემოდგომო დღესასწაულები ურთიერთთანხმობაშია. ეს თავი კვლავ და კვლავ მოწმობს პალმონის შესახებ, იმ საკვირველი აღმრიცხველის. ეს თავი მტკიცედ და საოცრად უკავშირდება უკანასკნელი დღეების ას ორმოცდაოთხი ათასის უწყებას.

რიცხვი „23“ აღნიშნავს შერიგებას, რომელიც ღვთაებრიობისა და კაცობრიობის შეერთებაა. სახელწოდება „ლევიანნი“ აღნიშნავს ას ორმოცდაოთხი ათასის მღვდლობას, რადგან ყველა წინასწარმეტყველი უკანასკნელ დღეებზე საუბრობს, და უკანასკნელი დღეების მღვდლები არიან ისინი, რომელთაც პეტრე წმიდა მღვდლობად მოიხსენიებს. პეტრეს წმიდა მღვდლობა არის ბრძენი, რომელნიც ცოდნის ზრდას შეიმეცნებენ, რაც შუალამის ძახილის უწყებას წარმოშობს. უგუნურნი, ანუ ბოროტნი, როგორც დანიელი მათ მოიხსენიებს, უარყოფენ ცოდნის ზრდას, და ოსია გვაუწყებს, რომ ამის გამო ისინი მღვდლებად უარყოფილნი არიან.

ჩემი ხალხი ცოდნის უქონლობის გამო იღუპება; რადგან შენ უარყავი ცოდნა, მეც უარყოფ, რათა აღარ იყო ჩემთვის მღვდელი; რაკი დაივიწყე შენი ღმერთის რჯული, მეც დავივიწყებ შენს შვილებს. როგორც იმრავლეს, ისე შემცოდეს მე; ამიტომ მათ დიდებას სირცხვილად ვაქცევ. ოსია 4:6, 7.

ეფრემის მთვრალნი, რომელთაც ესაიაც „დიდების გვირგვინს“ უწოდებს, თავიანთ დიდებას „სირცხვილად“ გადააქცევენ. ოსია განსაზღვრულად მიუთითებს, რომ ისინი, ვინც უკანასკნელი დღეების ცოდნის გამრავლებას უარყოფენ, არიან ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტიტთა ეკლესია, რადგან მან დაწერა: „ჩემი ხალხი.“ მისი ხალხი უარყოფილ იქნება მღვდლებად, და ეს ხდება უკანასკნელ, მეოთხე თაობაში, რადგან იგი დაივიწყებს მათ შვილებს, ხოლო შვილები უკანასკნელ თაობას წარმოადგენენ.

შერიგება

„ლევიანთა 23“-ის სათაური ნიშნავს „ას ორმოცდაოთხი ათასის მღვდლობის გამოსყიდვას“. ეს ჭეშმარიტება შეიძლება დადგინდეს მხოლოდ წიგნის სახელწოდებითა და თავის ნომერთან მისი კავშირის საფუძველზე. გამოსყიდვა, რომელსაც „ლევიანთა“ ოცდამესამე თავი ეხება, ნიშნავს „ერთად-ერთადქმნას“ და

მიუთითებს ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შეერთებაზე. ეს შეერთება წარმოდგენილია ღვთის სიტყვაში სიმბოლოების სიმრავლით, რომელთაგან ერთ-ერთია ის, რომ ადამიანური ტაძარი უნდა შეერთდეს ღვთაებრივ ტაძართან.

ადამიანის ტაძარს აქვს „23“ მამრობითი და „23“ მდედრობითი ქრომოსომის აგებულება. პეტრე მიუთითებს, რომ ას ორმოცდაოთხი ათასის სამღვდელოება არის „სულიერი სახლი“. ეს ქრომოსომები ერთიანდება, როგორც კაცი და ქალი ერთიანდებიან, და რაც ღმერთმა შეაუღლა, ადამიანი ნუ დააშორებს. ქორწინება არის შერიგების კიდევ ერთი სიმბოლო. „ლევიაწნი 23“ ნიშნავს ზეციური მღვდელმთავრის ტაძრის შეერთებას იმ მღვდლების ტაძართან, რომლებიც ას ორმოცდაოთხი ათასნი არიან.

ოცდაორი მუხლი

ლევიაწთა წიგნის ოცდამესამე თავში გაზაფხულის დღესასწაულები წარმოდგენილია ამ თავის პირველ ოცდაორ მუხლში, ხოლო შემოდგომის დღესასწაულები წარმოდგენილია ამ თავის უკანასკნელ ოცდაორ მუხლში. უკანასკნელი მუხლი არის ორმოცდამეოთხე მუხლი — 1844 წლის სიმბოლო, როდესაც ტიპის შემავსებელი შერიგების დღე დაიწყო მეშვიდე თავის მეათე დღეს, ლევიაწთა წიგნის ოცდამესამე თავის აღსრულებით. ოცდამესამე თავი გაყოფილია ოცდაორი მუხლისაგან შემდგარ ორ პერიოდად; ორივე ოცდაორი-მუხლიანი პერიოდი ლოგიკურად დაკავშირებულია, როგორც დღესასწაულები, თუმცა ასევე ლოგიკურად გამიჯნულია ქრისტეს ეზოსა და წმიდის მსახურებით, რაც გაზაფხულით არის წარმოდგენილი, და მისი უწმიდესი ადგილის მსახურებით, რაც შემოდგომით არის წარმოდგენილი.

22

როგორც გაზაფხულის, ისე შემოდგომის დღესასწაულები წარმოდგენილია ოცდაორი მუხლით, და ეს მუხლები შეესაბამება ებრაული ანბანის მოწმობას, რომელიც „22“ ასოსაგან შედგება. „22“ არის „220“-ის მეათედი, ხოლო „220“ ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შერწყმის სიმბოლოა. „220“ აღნიშნავს როგორც იუდას გაფანტვის 2,520 წლის, ისე გამოსყიდვის დღისამდე 2,300 წლის პერიოდის დასაწყისს. 2,520-ის საწყისი წერტილი იყო ძვ. წ. 677 წელი, ხოლო 2,300-ის საწყისი წერტილი — ძვ. წ. 457 წელი; ამგვარად, ორას ოცი წელი წარმოჩნდება, როგორც კავშირი ღვთის მხედრობის დათრგუნვის წინასწარმეტყველებასა და ღვთის საწმიდრის დათრგუნვის წინასწარმეტყველებას შორის. ორივე ეს წინასწარმეტყველება დასრულდა ანტიტიპური გამოსყიდვის დღის დადგომისას, 1844 წლის 22 ოქტომბერს.

იმ თარიღზე ქრისტეს მიერ ადამიანური ტაძრის ღვთიურ ტაძართან შეერთების საქმე დაიწყო, და იმ დროს შესრულდა როგორც აბაკუმის 2:20, ისე იოანეს 2:20. აბაკუმმა ცხადყო, რომ ღვთაებრივი მაშინ წმიდათა წმიდაში იმყოფებოდა, ხოლო იოანემ აღრიცხა, რომ მილერიტული ტაძარი, რომელსაც რწმენით უნდა შესულიყო იმ წმიდათა წმიდაში, დაასრულა ორმოცდაექვსწლიანი პერიოდი, რომელმაც მონიშნა მილერიტული ადამიანური ტაძრის აღმართვა 1798 წლიდან 1844 წლამდე. „46“ წლის

ისტორია, რომელიც შედგება „23“-ისა და „23“-ისაგან, წარმოდგენილია უილიამ მილერის საქმით, რომელმაც პირველად დაიწყო იმ ისტორიის უწყების წარდგენა 1831 წელს, მეფე ჯეიმზის ბიბლიის გამოცემიდან „220“ წლის შემდეგ. 1611 წელს გამოქვეყნებული ღვთიური სიტყვა შეერთდა ადამიან მაცნესთან „220“ წლის შემდეგ, 1831 წელს. როგორც საგაზაფხულო, ისე საშემოდგომო დღესასწაულები წარმოდგენილია „22“ მუხლით.

ერთი და იმავე საგნის შესახებ ოცდაორი ორ-სტრიქონიანი მუხლი წინასწარმეტყველურად მოითხოვს, რომ პირველი ოცდაორი მუხლი დაიდოს მომდევნო ოცდაორი მუხლის ზემოდან. ამგვარად ამ ორი ხაზის შეწყობით თქვენ აერთიანებთ ეზოსა და წმიდა ადგილის საქმეს, რომელიც საგაზაფხულო დღესასწაულებშია წარმოდგენილი, ქრისტეს ყოვლად წმიდა ადგილზე აღსრულებულ საქმესთან. ამ წინასწარმეტყველურ დონეზე ეს წარმოადგენს ორი ტაძრის შეერთებას, რაც ქრისტეს შერიგების საქმეს ასახავს.

როცა პირველი მუხლიდან ოცდამეორე მუხლამდე მუხლები შეთანხმდება ოცდამესამე მუხლიდან ორმოცდამეოთხე მუხლამდე მუხლებთან, დგინდება წინასწარმეტყველური ხაზი, რომელსაც მოწმობენ ებრაული ანბანის ოცდაორი ასო, აგრეთვე რიცხვ „22“-ით წარმოდგენილი სიმბოლიზმი და ასევე იმ დღესასწაულებით წარმოდგენილი სიმბოლიზმი, ამ დღესასწაულთა აღსრულებასთან ერთად წმინდა ისტორიაში.

გაზაფხულის დღესასწაულთა დასაწყისი პირველად მიუთითებს მეშვიდე დღის შაბათზე, ხოლო შემოდგომის დღესასწაულთა დასასრული მიუთითებს მეშვიდე წლის შაბათზე. ქრისტემ, როგორც ალფამ და ომეგამ, შაბათი დაადგინა „22“-ის ორი მოწმის დასაწყისსა და დასასრულში, ას ორმოცდაოთხი ათასის მღვდლობის ხაზში.

მეშვიდე დღის შაბათი იყო განსაკუთრებული ნათელი 1844 წელს ანტიტიპური გამოსყიდვის დღის დასაწყისში, ხოლო მეშვიდე წლის შაბათის ნათელი არის ნათელი დასასრულში. მეშვიდე დღის შაბათი აგრეთვე იყო ლევიანთა „23“-ის პირველი წმიდა შეკრება, ისევე როგორც მეშვიდე წლის შაბათი არის ამ თავში უკანასკნელი წმიდა შეკრება. შაბათი არის მღვდლის ხაზის ალფა და ომეგა „23“-ე თავში. პირველი, ანუ მეშვიდე დღის შაბათი, არის ას ორმოცდაოთხი ათასის მღვდლობის ალფა, ხოლო უკანასკნელი, ანუ მეშვიდე წლის შაბათი, არის ას ორმოცდაოთხი ათასის მღვდლობის ომეგა.

„ისინი, ვინც ღმერთთან ზიარებაში ცხოვრობენ, სიმართლის მზის ნათელში დადიან. ისინი არ შეურაცხყოფენ თავიანთ გამომსყიდველს იმიტომ, რომ ღმერთის წინაშე თავიანთ გზას ხრწნიან. ზეციური ნათელი ანათებს მათზე. როდესაც ისინი ამ ქვეყნის ისტორიის დასასრულს უახლოვდებიან, მათი ცოდნა ქრისტეს შესახებ და იმ წინასწარმეტყველებათა შესახებ, რომლებიც მას ეხება, დიდად იზრდება. ისინი უსასრულოდ მგირფასნი არიან ღვთის თვალში; რადგან მის ძესთან ერთობაში არიან. მათთვის ღვთის სიტყვა აღუწერელი სილამაზისა და მშვენიერების მატარებელია. ისინი ხედავენ მის მნიშვნელობას. ჭეშმარიტება მათთვის იშლება. განკაცების მომღვრება ნაზი ბრწყინვალეობით იმოსება. ისინი

ხედავენ, რომ წმინდა წერილი არის გასაღები, რომელიც ხსნის ყოველ საიდუმლოს და წყვეტს ყოველ სიძნელეს. ისინი, ვისაც არ სურდა ნათლის მიღება და ნათელში სიარული, ვერ შეძლებენ ღვთისმოსაობის საიდუმლოს გაგებას; ხოლო ისინი, რომელთაც არ დაუყოვნებიათ ჯვრის აღება და იესოს მიყოლა, იხილავენ ნათელს ღვთის ნათელში.“ The Southern Watchman, April 4, 1905.

აქ, „ამ დედამიწის ისტორიის დასასრულის მოახლოებისას“, ანტიტიპური შერიგების დღის დასასრულს, „განსხეულების მოძღვრება“ შემოსილია „რბილი“ ბრწყინვალეობით, ისევე, როგორც მეშვიდე დღის შაბათის მოძღვრება იყო ანტიტიპური შერიგების დღის დასაწყისში.

„იესომ აღაპყრო კიდობნის სახურავი, და მე ვიხილე ქვის ფიცრები, რომლებზედაც დაწერილი იყო ათი მცნება. გოაცებული დავრჩი, როდესაც დავინახე მეოთხე მცნება თვით ათი მცნების შუაგულში, რომელსაც ირგვლივ ნაზი ნათლის შარავანდედი ერტყა. ანგელოზმა თქვა: „ეს არის ათიდან ერთადერთი, რომელიც განსაზღვრავს ცოცხალ ღმერთს, რომელმაც შექმნა ცანი და მიწა და ყოველივე, რაც მათშია. როდესაც დაედო საფუძველი დედამიწას, მაშინვე დაედო საფუძველი შაბათსაც.““ მოწმობანი, ტომი 1, 75.

მეშვიდე დღის შაბათი, რომელიც „საფუძველია“, იწყებს ლევიანთა წიგნის „23“-ე თავს, ხოლო მეშვიდე წლის შაბათი ასრულებს მღვდელთა მოწმობას, როგორც ეს წარმოდგენილია გაზაფხულისა და შემოდგომის დღესასწაულებით. მეშვიდე წლის შაბათი წარმოადგენს ტაძარს, რომელიც საფუძველზეა აგებული. მეშვიდე წლის შაბათი დასასრულს წარმოდგენილია 2,520-ით, ისევე როგორც მეშვიდე დღის შაბათი წარმოდგენილია 2,300-ით. მეშვიდე წლის შაბათი წარმოადგენს „განსხეულების მოძღვრებას“. მეშვიდე დღის შაბათი არის შემოქმედის ნიშანი, ხოლო მეშვიდე წლის შაბათი არის ღვთაებრიობისა და ადამიანურობის შეერთების ნიშანი.

ხაზების გასწორება

როდესაც ლევიანთა წიგნის ოცდამესამეში საგაზაფხულო დღესასწაულებს შემოდგომის დღესასწაულებს შევუსაბამებთ, პასექის დღესასწაულს მეორე დღეს მოჰყვება შვიდდღიანი უფუარი პურის დღესასწაული, ხოლო პირველი ნაყოფის დღესასწაული მოსდევს იმ დღეს, როდესაც შვიდდღიანი უფუარი პურის დღესასწაული იწყება. სამი ნიშნული სამ დღეში.

უსაფუარო პურის დღესასწაულის შემადგენელი შვიდდღიანი პერიოდი იწყება წმიდა შეკრებით და იმავეთი სრულდება. უსაფუარო პურის დღესასწაულის დაწყებიდან მეორე დღეს დგება პირველნაყოფთა დღესასწაული, და იგი მოიცავს საგაზაფხულო ქერის პირველნაყოფის შესაწირავს. ორმოცდამეათე დღე, რომელსაც ასევე კვირათა დღესასწაული ეწოდება, პირველნაყოფთა დღესასწაულიდან ორმოცდამეათე დღის შემდეგ არის და აღნიშნავს შვიდკვირიანი პერიოდის დასაწყისს, რომელიც მთავრდება ორმოცდამეცხრე დღეს და რომელსაც მოსდევს ორმოცდამეათე დღე — პენტეკოსტე, რაც ნიშნავს „ორმოცდაათს“.

პასექი იწყება მეთოთხმეტე დღის საღამოს. პასექი წმინდა შეკრებას არ წარმოადგენს.

მაშინ, მეთხუთმეტე დღეს, მოდის შვიდდღიანი უფუარი პურის დღესასწაული. შვიდდღიანი დღესასწაულის პირველი დღე და უკანასკნელი დღე წმიდა შეკრებანია.

მომდევნო დღეს, მეთექვსმეტე დღეს, პირველი ნაყოფების დღე დგება. შემდეგ იწყება შვიდი კვირა, რომლებიც ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულით არის აღნიშნული, და ორმოცდამეათე დღის დღესასწაული ერთ-ერთია იმ შვიდ წმინდა შეკრებათაგან, რომლებიც გაზაფხულისა და შემოდგომის დღესასწაულებშია წარმოდგენილი. პირველი ნაყოფების დღე წმინდა შეკრება არ არის.

შემდეგ, მეშვიდე თვის პირველ დღეს, საყვირების დღესასწაული არის წმიდა მოწვევა.

მეშვიდე თვის მეათე დღეს გამოსყიდვის დღე არის წმიდა შეკრება, მაგრამ არა დღესასწაული.

კარვობის დღესასწაულის პირველი დღე არის წმინდა შეკრება. შვიდდღიანი დღესასწაულის შემდეგ არის კარვობის მერვე დღე, თუმცა მერვე დღე მიჩნეულია დღესასწაულებით წარმოდგენილი პერიოდების ფარგლებს გარეთ. ის მერვე დღე არის წმინდა შეკრება.

ეს უტოლდება შვიდ წმიდა მოწვევას, როცა ჩართავთ მეშვიდე დღის შაბათს, რომელიც დღესასწაულებს წინ უსწრებს. შვიდი წმიდა მოწვევა და შვიდი დღესასწაული, თუმცა ისინი წმიდა მოწვევებისგან განსხვავებული წესრიგით თანხვდება. პირველი და უკანასკნელი საგზაო ნიშნები შაბათებია — პირველი დღისთვის, შემდეგ კი წლისთვის. ალფა და ომეგა შაბათებს შორის განსაზღვრულ დღესასწაულებში არის შვიდი დღესასწაული და ხუთი წმიდა მოწვევა. თუ ჩართავთ ალფა მეშვიდე დღის შაბათს და ომეგა მეშვიდე წლის შაბათს, მაშინ გექნებათ შვიდი წმიდა მოწვევა და შვიდი დღესასწაული. გასაგებია, რომ კარვობის მერვე დღე არ არის დღესასწაულების ნაწილი და წარმოშობს მერვის საიდუმლოს, რომელიც შვიდისაგან არის. აზრი, რომელსაც აქ გამოვყოფ, ისაა, რომ იესომ, როგორც პალმონიმ, „23“-ე თავში რიცხვთა ეს ნაირსახეობანი სრულიად განსაცვიფრებელი სახით მოაწყო.

გაზაფხული

გაზაფხულის დღესასწაულები მოიცავს უფუარი პურის შვიდდღიან დღესასწაულებრივ პერიოდს, რომელსაც დასაწყისში აქვს ალფა წმიდა შეკრება და ბოლოს — ომეგა წმიდა შეკრება. ორმოცდამეათე დღე არის მესამე წმიდა შეკრება გაზაფხულის დღესასწაულებში. ორმოცდამეათე დღე დგება შვიდკვირიანი პერიოდის შემდეგ, რომელიც სრულდება ორმოცდამეათე დღეს გამართული დღესასწაულით. გაზაფხულის დღესასწაულები აღინიშნება ოთხი სადღესასწაულო დღით და სამი პერიოდით. პასექი, უფუარი პური, პირველნაყოფი და ორმოცდამეათე დღე არის ოთხი სადღესასწაულო დღე, ხოლო სამი პერიოდი არის: უფუარი პურის შვიდი დღე, ის ორმოცდაცხრა დღე, რომლებიც წინ უძღვის და მოიცავს ორმოცდამეათე დღის პენტეკოსტეს, და პირველი სამი დღე, რომლებიც წარმოადგენს სამსაფეხურიან

პერიოდს.

პასექის პერიოდის პირველნაყოფთა შესაწირავი შეესაბამება ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულის დღეს პირველნაყოფთა შესაწირავს; პასექის სამდღიან პერიოდში ქერის პირველნაყოფთა შესაწირავები და ორმოცდამეათე დღეს ხორბლის პირველნაყოფთა შესაწირავი, ორმოცდამეათე დღის სეზონის ორმოცდაცხრა — ორმოცდაათი დღის დასასრულს.

დაცემა

შემოდგომის დღესასწაულები იწყება განსაზღვრული სადღესასწაულო დღით, რომელიც იწყებს ათდღიან პერიოდს, რომელსაც განკითხვისაკენ მივყავართ. განკითხვის შემდეგ ხუთი დღის შემდეგ აღინიშნება შვიდდღიანი დღესასწაული, რომლის შვიდი დღიდან პირველი და უკანასკნელი დღე წმინდა შეკრებებად არის განსაზღვრული. მეთხუთმეტე დღიდან ოცდამეორე დღემდე იდღესასწაულებს კარვობის დღესასწაული, ხოლო შემდეგ, ოცდამესამე დღეს, აღინიშნება მიწის შაბათი.

როდესაც ჩვენ სამშემოდგომო დღესასწაულებს გადავაფარებთ საგაზაფხულო დღესასწაულებს, მივიღებთ ორ ხაზს, რომლებიც ორივე ოცდაორი მუხლით არის წარმოდგენილი; ამრიგად, ისინი ებრაული ანბანის ოცდაორი ასოთი არიან წარმოდგენილნი. როდესაც ეს კეთდება, პირველი სასიგნალო ნიშანი არის მეშვიდე დღის შაბათის წმიდა შეკრება, ხოლო უკანასკნელი სასიგნალო ნიშანი არის მეშვიდე წლის შაბათის წმიდა შეკრება.

აგრეთვე მეშვიდე თვის მეთხუთმეტე დღეს, როცა შეკრებთ ქვეყნის ნაყოფს, შვიდი დღე იდღესასწაულეთ უფლისათვის; პირველ დღეს იყოს შაბათი და მერვე დღესაც იყოს შაბათი. ლევიანნი 23:39.

ორმოცდაათობა იყო ადრეული წვიმა, ხოლო კარვობის დღესასწაული არის გვიანი წვიმა. სულიწმიდის გადმოღვრა ორმოცდაათობაზე ერთი დღით იყო წარმოდგენილი, ხოლო გადმოღვრა, რომელსაც კარვობის დღესასწაული წარმოადგენს, არის პერიოდი, რომელიც სრულდება და შემდეგ მოსდევს შაბათი, ანუ მერვე დღე, შვიდი დღის შემდეგ. შაბათი, რომელიც მოსდევს სულიწმიდის გადმოღვრის საბოლოო გამოცხადებას, წარმოადგენს დედამიწის შაბათს — მის ერთათასწლიან განსვენებას.

„გასაჭირის ჟამს ჩვენ ყველანი ქალაქებიდან და სოფლებიდან გავიქეციეთ, მაგრამ ბოროტეულნი გვდევნიდნენ და მახვილით შევიდნენ წმიდათა სახლებში. მათ მახვილი აღგვიმართეს ჩვენს მოსაკლავად, მაგრამ იგი გატყდა და ჩალასავით უძლური დაეცა. მაშინ ჩვენ ყველანი დღე და ღამე ვღალადებდით დახსნისათვის, და ჩვენი ღალადი ღმერთის წინაშე ავიდა. მზე ამოვიდა, და მთვარე შეჩერდა. წყაროებმა დენა შეწყვიტეს. ამოვიდნენ მუქი, მძიმე ღრუბლები და ერთმანეთს შეეჯახნენ. მაგრამ იყო ერთი ნათელი ადგილი დამკვიდრებული დიდებისა, საიდანაც მოისმა ღმერთის ხმა, მრავალი წყლის ხმის მსგავსი, რომელმაც შეძრა ცანი და მიწა. ცა იხსნებოდა და იხურებოდა და აღელვებული იყო. მთები ქარში ღერწამივით ირყეოდნენ და ყოველ მხარეს ფლეთილ-ფლეთილ კლდეებს ისროდნენ. ზღვა ქვაბივით დუღდა და ქვეშ ხმელეთზე ისროდა. და როცა ღმერთი

წარმოთქვამდა იესოს მოსვლის დღესა და საათს და თავის ხალხს საუკუნო აღთქმას გადასცემდა, წარმოთქვამდა ერთ წინადადებას და შემდეგ ჩერდებოდა, მაშინ როცა სიტყვები მთელ დედამიწაზე ვრცელდებოდა. ღმერთის ისრაელი იდგა თვალეზაპყრობილი ზემოთ, უსმენდა სიტყვებს, როგორც ისინი იეჰოვას ბაგეთაგან გამოდიოდნენ და მთელ დედამიწაზე უგრგვინავესი ქუხილის გრგვინვასავით ვრცელდებოდნენ. ეს საშინლად საზეიმო იყო. ყოველი წინადადების დასასრულს წმიდანები შესძახებდნენ: „დიდება! ალილუია!“ მათ სახეებს ღმერთის დიდება ანათებდა; და ისინი ბრწყინავდნენ ამ დიდებით, როგორც მოსეს სახე ბრწყინავდა, როცა სინაიდან ჩამოვიდა. ბოროტეულებს არ შეეძლოთ მათთვის შეეხედათ ამ დიდების გამო. და როცა ის გაუთავებელი კურთხევა გამოითქვა მათზე, რომელთაც ღმერთი პატივი სცეს მისი შაბათის წმიდად დაცვით, გაისმა ძლიერი გამარჯვების შემახილი მხეცსა და მის ხატზე.“

„შემდეგ დაიწყო იუბილე, როცა მიწას უნდა დაესვენა.“ Early Writings, 34.

იუბილე არის ორმოცდამეათე წელი, შვიდი წლის შვიდი ციკლის შემდეგ, რაც შეესაბამება იმ 49 დღეს, რომელთაც მიჰყავთ სულთმოფენობის ორმოცდამეათე დღემდე. როდესაც საშემოდგომო დღესასწაულების წყება გაზაფხულის დღესასწაულებთან ერთად ერთიანდება, წარმოიქმნება 49 დღე, რომლებიც სულთმოფენობამდე მიჰყავთ, და იგი აღნიშნავს კარვობის შვიდდღიანი პერიოდის დასაწყისს. სულთმოფენობა და კარვობა თანხვდებიან, და ერთად ისინი მიუთითებენ გვიანი წვიმის პერიოდზე, რომელიც იწყება მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონით და გრძელდება მანამ, ვიდრე მადლის ჟამი დაიხურება, უფალი დაბრუნდება და შემდეგ დედამიწა განისვენებს, როგორც ეს წარმოდგენილია მეშვიდე წლის შაბათით, ანუ კარვობის დღესასწაულში შვიდეულთაგან მერვეთი.

როდესაც ოცდაორი მუხლის ორივე რიგს ერთად მოვიყვანთ, ამას რამდენიმე მიზეზის გამო ვაკეთებთ. ორივე რიგი ოცდაორ მუხლს შეიცავს; ოცდაორი არის 220-ის მეათედი, რაც ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შერწყმის სიმბოლოა.

ორივე რიგი წარმოადგენს ოცდაორი ასოსგან შემდგარ ებრაულ ანბანს.

ორივე ხაზი დღესასწაულებს წარმოადგენს.

ორივე ხაზი წარმოადგენს წლის ორ მკის სეზონს.

ორივე ხაზი წარმოადგენს ქრისტეს საქმეს ეზოში, წმიდა ადგილსა და უწმიდეს ადგილას. ლევიანნი მღვდლებს აღნიშნავს, ხოლო იესო ზეციერი მღვდელმთავარია. ამ მიზეზთა გამო, გამართლებული ვართ, რომ „ხაზი ხაზზე“ მეთოდოლოგია მივუსადაგოთ ლევიანთა ოცდამესამე თავის ორმოცდაოთხ მუხლს.

პენტეკოსტე იყო ადრეული წვიმა ქრისტიანობისთვის, ხოლო კარვობა არის გვიანი წვიმა ქრისტიანობისთვის. ამიტომ ჩვენ გაზაფხულის „პენტეკოსტის დღეს“ ვუსადაგებთ შემოდგომის კარვობის შვიდ დღეს. როდესაც და უაითმა თქვა: „გაჭირვების ჟამს ჩვენ ყველანი გავექეცით ქალაქებსა და სოფლებიდან“, იგი მიანიშნებს იმ დროს, როდესაც ღვთის ხალხი დევნის გამო უდაბნოში ცხოვრობს. კარვობის ჟამს

ქოხებში ცხოვრება განასახიერებს იმ ისტორიას, რომელსაც უშუალოდ მიჰყავს დედამიწა შაბათის იუბილეს განსვენებამდე.

ორმოცდამეათე დღის დღესასწაული აღნიშნავს კარვობის შვიდი დღის დასაწყისს. შემდეგ იუბილე წარმოდგენილია მერვე დღით, ანუ კარვობის შვიდი დღის შემდეგი დღით. კარვობის დღესასწაულამდე ხუთი დღით ადრე იყო შერიგების დღე. ამგვარად, ორმოცდამეათე დღემდე ხუთი დღით ადრე, რომელიც აღნიშნავს კარვობის დასაწყისს, — სამსჯავროა აღნიშნული. შერიგების დღის სამსჯავრომდე ათი დღით ადრე არის საყვირთა დღესასწაული. როდესაც ეს ხაზები ერთიანდება, კვირა კანონის წინ ხუთი დღით ადრე, რომელიც წარმოდგენილია ორმოცდამეათე დღით, სამსჯავროა აღნიშნული. ხოლო ამის წინ ათი დღით ადრე აღნიშნულია საყვირთა დღესასწაული.

ქრისტეს ნათლობა წარმოადგენდა მის სიკვდილს, დაფლვას და აღდგომას. ეს სამი საფეხური წარმოდგენილია მისი სიკვდილით პასექზე, მისი დაფლვითა და შაბათზე განსვენებით, და მისი აღდგომით კვირა დღეს. მისი სიკვდილის, დაფლვისა და აღდგომის ეს სამი დღე არის ერთი გზამკვლევი ნიშანი, რომელიც სამი საფეხურისაგან შედგება. ამიტომ გაზაფხულისა და შემოდგომის დღესასწაულთა ორი ხაზის შერწყმას აღდგომიდან ვიწყებთ. მესამე დღის აღდგომა იწყებს ორმოცდაცხრამეტდღიან პერიოდს, რომელსაც მიჰყავს ორმოცდამეათე დღემდე, რაც არის საკვირაო კანონი. ამ ორმოცდაცხრამეტდღიან პერიოდს წინ უძღვის უფუარი პურის დღესასწაული, რომელიც იწყება ერთი დღით ადრე და გრძელდება პირველნაყოფთა დღის შემდეგ კიდევ ხუთ დღეს.

პირველნაყოფთა აღდგომიდან საკვირაო კანონამდე ორმოცდაცხრა დღეა, ხოლო საკვირაო კანონი არის ორმოცდამეათე დღე. საკვირაო კანონამდე ხუთი დღით ადრე წარმოდგენილია სამსჯავრო, და იმ სამსჯავრომდე ათი დღით ადრე აღნიშნულია საყვირთა გაფრთხილება. აღდგომა არის პირველი გზამკვლევი ნიშანი, შემდეგ კი ხუთი დღის შემდეგ უფუარი პურის პერიოდი სრულდება. უფუარი პურის დასრულებიდან ოცდაათი დღის შემდეგ ხდება საყვირთა გაფრთხილება. ათი დღის შემდეგ აღნიშნულია გამოსყიდვის დღის სამსჯავრო, ხოლო ხუთი დღის შემდეგ მოდის ორმოცდამეათობის საკვირაო კანონი.

ეს განსაზღვრავს შვიდ სასაზღვრო ნიშანს გაზაფხულისა და შემოდგომის დღესასწაულების „სტრიქონი სტრიქონზე“ გამოყენებაში: უფუარო პურის დასაწყისი, აღდგომა, უფუარო პურის დასასრული, საყვირთა გაფრთხილება, სამსჯავრო, ორმოცდამეათე დღე და უკანასკნელი წვიმა. ეს შვიდი სასაზღვრო ნიშანი მოთავსებულია ალფა მეშვიდე დღის შაბათსა და ომეგა მეშვიდე წლის შაბათს შორის. ორ შაბათს შორის მოქცეული ეს შვიდი სასაზღვრო ნიშანი გამოყოფს და განსაზღვრავს ხუთდღიან პერიოდს, რომელსაც მოსდევს ოცდაათდღიანი პერიოდი, ათდღიანი პერიოდი, ხუთდღიანი პერიოდი და შვიდდღიანი პერიოდი.

როდესაც შემდეგ ქრისტეს აღდგომას ვუსადაგებთ, ვპოულობთ ორმოცდღიან პერიოდს, რომლის განმავლობაში იგი მოწაფეებს „პირისპირ“ ასწავლიდა და ამის შემდეგ ამაღლდა. შემდეგ, ათი დღის განმავლობაში მოწაფეები ზედა ოთახში იყვნენ.

ეს ათი დღე დასრულდა ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე, რომელიც არის საკვირაო კანონი. ეს ამატებს ორმოცდღიან პერიოდსა და ათდღიან პერიოდს მღვდელთა ხაზს, რომელიც წარმოდგენილია ლევიანთა „23“-ით.

აღდგომიდან ხუთი დღეა უფუარი პურის დასასრულამდე, შემდეგ ოცდაათი დღეა საყვირის გაფრთხილებამდე, შემდეგ ხუთი დღეა ქრისტეს ამაღლებამდე, შემდეგ ხუთი დღეა სამსჯავრომდე, შემდეგ კი ხუთი დღეა ორმოცდამეათობის უკანასკნელი წვიმის შვიდ დღემდე.

შვიდდღიანი უფუარი პურის დასაწყისს მომდევნო დღეს მოჰყვება პირველნაყოფთა აღდგომა. აღდგომა ხდება უფუარი პურის შვიდი დღის ფარგლებში, და აღდგომიდან ხუთი დღის შემდეგ უფუარი პურის პერიოდი მთავრდება.

უწუარო პურის დასრულებიდან ოცდაათი დღის შემდეგ საყვირები გაფრთხილებას აღნიშნავენ.

საყვირების გაფრთხილების შემდეგ ხუთი დღის გასვლისას ქრისტე ამაღლდა, ორმოცი დღის განმავლობაში სწავლების შემდეგ. მისი ამაღლება აღნიშნავდა ზემოთა ქოროში ათი დღის დასაწყისს.

მაშინ, მისი ამაღლებიდან ხუთი დღის შემდეგ, სამსჯავრო აღინიშნება.

ხუთი დღის შემდეგ, სულთმოფენობის კვირა დღის კანონი ხსნის გვიანდელი წვიმის შვიდდღიან პერიოდს.

ას ორმოცდაოთხი ათასი არიან ისინი, ვინც კრავს მისდევს, სადაც არ უნდა წავიდეს იგი. ელია და მოსე მოიკლნენ 2020 წლის 18 ივლისს. ისინი მოიკლნენ იქ, სადაც ჩვენი უფალიც ჯვარს ეცვა. ქრისტეს აღდგომა წარმოადგენდა 2023 წლის 31 დეკემბრის აღდგომის ტიპს. ამ თარიღამდე, 2023 წლის ივლისში, უდაბნოში გაისმა ხმა, რომელმაც დაიწყო საფუარის გარეშე პურის სახით წარმოდგენილი უწყების გამოცხადება. საფუარი ცდომილებას, თვალთმაქცობასა და ცოდვას აღნიშნავს, ხოლო უდაბნოდან მომდინარე უწყება იყო უსაფუერო. 2023 წლის 31 დეკემბრიდან კვირის კანონამდე, ლევიანთა „23“-მა ას ორმოცდაოთხი ათასის გამოსყიდვის ჩარჩო განაწესა. ეს ჩარჩო შეესაბამება მილერის სიზმარს, მალაქიას მესამე თავს და გამოცხადების მეცხრამეტე თავის ზეცის სარკმლებს. იგი შეესაბამება მესამე და მეცხრე საათს 27-დან 34 წლამდე ახ. წ. წმინდა კვირეულში.

ამ საკითხებს მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ცოდნით აივსება სავანენი ყოველგვარი ძვირფასი და სასიამოვნო სიმდიდრით.“

როგორც გონებისთვის და სულისთვის, ასევე სხეულისთვისაც, ღვთის კანონია, რომ ძალა ძალისხმევით მოიპოვება. განვითარებას ვარჯიში განაპირობებს. ამ კანონის თანახმად, ღმერთმა თავის სიტყვაში უზრუნველყო გონებრივი და სულიერი განვითარების საშუალებანი.

„ბიბლია შეიცავს ყველა იმ პრინციპს, რომელთა გაგებაც ადამიანებს სჭირდებათ, რათა მომზადებულნი იყვნენ ან ამ ცხოვრებისათვის, ან მომავალი ცხოვრებისათვის. და ეს პრინციპები ყველასთვის გასაგებია. ვერავინ, ვისაც მისი მოძღვრების დაფასების სული აქვს, ვერ წაიკითხავს ბიბლიიდან თუნდაც ერთ ნაწყვეტს ისე, რომ მისგან რაიმე სასარგებლო აზრი არ შეიძინოს. მაგრამ ბიბლიის ყველაზე ფასეული სწავლება ვერ მიიღება შემთხვევითი ან ურთიერთდაუკავშირებელი შესწავლით. მისი ჭეშმარიტების დიდი სისტემა ისე არ არის წარმოდგენილი, რომ აჩქარებულმა ან დაუდევარმა მკითხველმა ადვილად განჭვრიტოს იგი. მისი მრავალი საუნჯე ზედაპირს ბევრად ქვემოთ ძეგს და მათი მოპოვება შესაძლებელია მხოლოდ გულმოდგინე კვლევითა და უწყვეტი ძალისხმევით. ჭეშმარიტებანი, რომლებიც ამ დიდ მთლიანობას შეადგენენ, უნდა გამოიძებნოს და შეიკრიბოს, „აქ ცოტა და იქ ცოტა.“ ესაია 28:10.

„როცა ისინი ამგვარად გამოიკვლევიან და ერთად მოიყრებიან, აღმოჩნდება, რომ ისინი ერთურთს სრულყოფილად ერგებიან. ყოველი სახარება დანარჩენთა შემავსებელია, ყოველი წინასწარმეტყველება — სხვისი განმარტება, ყოველი ჭეშმარიტება — სხვა რომელიმე ჭეშმარიტების განვითარება. იუდეველთა წესდების სახეები სახარებით ცხადი ხდება. ღვთის სიტყვაში ყოველ პრინციპს თავისი ადგილი აქვს, ყოველ ფაქტს — თავისი მნიშვნელობა. და სრული ნაგებობა, როგორც ჩანაფიქრით, ისე შესრულებით, მოწმობს თავის ავტორზე. ასეთ ნაგებობას ვერანაირი გონება, უსასრულოს გონების გარდა, ვერც მოიფიქრებდა და ვერც შექმნიდა.“

„სხვადასხვა ნაწილის გამოკვლევასა და მათი ურთიერთმიმართების შესწავლისას ადამიანის გონების უმაღლესი უნარები დამაბულ მოქმედებაში იხმობა. ვერავინ ჩაერთვება ასეთ შესწავლაში ისე, რომ გონებრივი ძალა არ განივითაროს.

„გონებრივი ღირებულება, რომელსაც ბიბლიის შესწავლა შეიცავს, მხოლოდ ჭეშმარიტების გამოძიებასა და მის შეკრებაში როდი მდგომარეობს. იგი იმ ძალისხმევაშიც მდგომარეობს, რომელიც წარმოდგენილი თემების შესაგრძნობად არის საჭირო. გონება, რომელიც მხოლოდ ყოველდღიური, ჩვეულებრივი საგნებით არის დაკავებული, ვიწროვდება და უძლურდება. თუ მას არასოდეს დაეკისრა დიად და შორსგამჭვრეტელ ჭეშმარიტებათა შემეცნება, დროთა განმავლობაში იგი ზრდის უნარს კარგავს. ამ გადაგვარებისაგან დამცველად და განვითარების აღმძვრელად ვერაფერი შეედრება ღვთის სიტყვის შესწავლას. გონებრივი აღზრდის საშუალებად ბიბლია უფრო ქმედითია, ვიდრე ნებისმიერი სხვა წიგნი, ან თუნდაც ყველა სხვა წიგნი ერთად აღებული. მისი თემების სიდიადე, მისი გამონათქვამების ღირსეული სიმარტივე, მისი სახეობრიობის მშვენიერება აზრებს აღვიძებს და აღამაღლებს ისე, როგორც სხვა ვერაფერი. არც ერთ სხვა შესწავლას არ ძალუძს მიანიჭოს გონებას ისეთი ძალა, როგორიც გამოცხადების განსაცვიფრებელ ჭეშმარიტებათა შეწვდომის მცდელობას. გონება, რომელიც ამგვარად უსასრულოს აზრებთან მოდის შეხებაში, ვერ არ გაფართოვდება და გაძლიერდება.“

„და კიდევ უფრო დიდია ბიბლიის ძალა სულიერი ბუნების განვითარებაში. ადამიანი, შექმნილი ღმერთთან თანაზიარებისთვის, მხოლოდ ასეთ

თანაზიარებაში შეიძლება ჰპოვებდეს თავის ნამდვილ სიცოცხლესა და განვითარებას. შექმნილი იმისათვის, რომ ღმერთში ჰპოვოს თავისი უმაღლესი სიხარული, იგი ვერაფერში სხვაში ვერ იპოვის იმას, რაც დააცხრობს გულის წყურვილს და დააკმაყოფილებს სულის შიმშილსა და წყურვილს. ვინც გულწრფელი და დამოძღვრადი სულით იკვლევს ღვთის სიტყვას, ესწრაფვის რა მისი ჭეშმარიტებების შეცნობას, იგი შეჰყვანილ იქნება შეხებაში მის ავტორთან; და, თუ არა საკუთარი არჩევანით, არ არსებობს ზღვარი მისი განვითარების შესაძლებლობებისთვის.“

თავისი სტილისა და თემატიკის ფართო მრავალფეროვნებით, ბიბლიაში მოიპოვება ისეთი რამ, რაც ყოველ გონებას დააინტერესებს და ყოველ გულს მიმართავს. მის ფურცლებზე გვხვდება უძველესი ისტორია; სიცოცხლესთან ყველაზე ჭეშმარიტად მიახლოებული ბიოგრაფია; მმართველობის პრინციპები სახელმწიფოს სამართავად, ოჯახის მოსაწესრიგებლად — პრინციპები, რომელთაც ადამიანური სიბრძნე ვერასოდეს გაუტოლდა. იგი შეიცავს უღრმეს ფილოსოფიას, უტკბილესსა და უმაღლესს პოეზიას, ყველაზე ვნებათაღელვით აღსავსეს და ყველაზე გულისშემძვრელს. ნებისმიერი ადამიანური ავტორის ნამუშევრებთან შედარებით, ბიბლიური წერილნი ფასეულობით განუზომლად აღმატებულნი არიან, თუნდაც მხოლოდ ამგვარად განვიხილავდეთ; მაგრამ უსასრულოდ უფრო ფართო მოცულობისანი და უსასრულოდ უფრო დიდი ღირებულებისანი ხდებიან ისინი, როცა მათ დიად ცენტრალურ აზრთან მიმართებით ვუყურებთ. ამ აზრის შუქზე დანახული ყოველი თემა ახალ მნიშვნელობას იძენს. ყველაზე მარტივად გამოთქმულ ჭეშმარიტებებშიც კი ჩადებულია ისეთი პრინციპები, რომელნიც ზეცასავით მაღალნი არიან და მარადისობას მოიცავენ.

„ბიბლიის ცენტრალური თემა, თემა, რომლის გარშემოც ამ მთელი წიგნის ყოველი სხვა თემა ერთიანდება, არის გამოსყიდვის გეგმა — ღვთის ხატის აღდგენა ადამიანის სულში. ედემში წარმოთქმულ განაჩენში იმედის პირველი მინიშნებიდან გამოცხადების იმ უკანასკნელ დიდებულ აღთქმამდე: „იხილავენ მის სახეს, და მისი სახელი მათ შუბლზე იქნება“ (გამოცხადება 22:4), ბიბლიის ყოველი წიგნისა და ყოველი მონაკვეთის მთავარი აზრი არის ამ საკვირველი თემის გაშლა — ადამიანის ამაღლება — ღვთის ძალა, „რომელიც გვაძლევს ძლევას ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მიერ.“ 1 კორინთელთა 15:57.

„ვინც ამ აზრს ჩასწვდება, მის წინაშე გაშლილია უსასრულო ველი შესწავლისათვის. მას აქვს გასაღები, რომელიც გაუღებს მას ღვთის სიტყვის მთელ საუნჯეს.“

„გამოსყიდვის მეცნიერება არის ყოველგვარი მეცნიერების მეცნიერება; მეცნიერება, რომელიც ანგელოზთა და დაუცემელი სამყაროთა ყოველგვარ გონიერ არსებათა შესწავლის საგანია; მეცნიერება, რომელიც ჩვენი უფლისა და მხსნელის ყურადღებას იპყრობს; მეცნიერება, რომელიც შედის იმ განზრახვაში, რომელიც უსასრულოს გონებაში იყო დამკვიდრებული — „დუმილში დაცული საუკუნეთა განმავლობაში“ (რომაელთა 16:25, R.V.); მეცნიერება, რომელიც ღვთის მიერ გამოსყიდულთა შესწავლის საგანი იქნება უსასრულო საუკუნეთა განმავლობაში. ეს არის უმაღლესი საგანი, რომლის კვლევაშიც ადამიანს ძალუძს ჩაერთოს. როგორც

ვერავითარი სხვა შესწავლა, იგი გამოაცოცხლებს გონებას და აღამაღლებს სულს.“

„ცოდნის ღირსება იმაშია, რომ სიბრძნე სიცოცხლეს ანიჭებს მათ, ვისაც იგი აქვს.“
„სიტყვები, რომელთაც მე გეუბნებით თქვენ,“ თქვა იესომ, „სულია და სიცოცხლეა.“
„ეს არის საუკუნო სიცოცხლე, რათა გიცნობდნენ შენ, ერთადერთ ჭეშმარიტ ღმერთს, და მას, ვინც შენ მოავლინე.“ ეკლესიასტე 7:12; იოანე 6:63; 17:3, R.V.

შექმნითი ძალა, რომელმაც სამყაროები არსებობაში მოიხმო, ღვთის სიტყვაშია. ეს სიტყვა ძალას ანიჭებს; იგი სიცოცხლეს შობს. ყოველი მცნება აღთქმაა; ნებით მიღებული და სულში შეწყნარებული, იგი თან მოაქვს უსასრულოს სიცოცხლე. იგი გარდაქმნის ბუნებას და ხელახლა ქმნის სულს ღვთის ხატად.

ასე მინიჭებული სიცოცხლე იმავე წესითვე ნარჩუნდება. „ყოველი სიტყვით, რომელიც ღვთის პირიდან გამოდის“ (მათე 4:4), იცოცხლებს კაცი.

„გონება, სული, იმით შენდება, რითაც იკვებება; და ჩვენზეა დამოკიდებული, განვსაზღვროთ, რით უნდა იკვებებოდეს იგი. ყოველი ადამიანის ძალაუფლებაშია აირჩიოს ის თემები, რომლებიც დაიკავებს მის აზრებს და ჩამოაყალიბებს მის ხასიათს. ყოველი ადამიანური არსების შესახებ, რომელსაც წმინდა წერილებთან მისადგომობა აქვს მინიჭებული, ღმერთი ამბობს: „მე მივწერე მას ჩემი რჯულის დიადი საგნები.“ „მომიხმე მე, და მე გიპასუხებ შენ, და გაჩვენებ დიდსა და ძლიერ საქმეებს, რომელნიც არ იცი.“ ოსია 8:12; იერემია 33:3.

„ღვთის სიტყვით ხელში ყოველ ადამიანს, სადაც უნდა იყოს მისი ხვედრი ცხოვრებაში დამკვიდრებული, შეუძლია ჰყავდეს ისეთი თანაზიარობა, როგორსაც თავად აირჩევს. მის ფურცლებზე მას შეუძლია ესაუბროს კაცობრიობის ყველაზე კეთილშობილ და უმჯობეს წარმომადგენლებს და მოისმინოს მარადიულის ხმა, როდესაც იგი ადამიანებს ესაუბრება. როდესაც იგი იკვლევს და ჭკრეტს იმ საგნებს, რომელთა შიგნითაც „ანგელოზებს სურთ ჩახედვა“ (1 Peter 1:12), მას შეუძლია ჰქონდეს მათი თანაზიარობა. მას შეუძლია გაჰყვეს ზეციერი მოძღვრის კვალს და უსმინოს მის სიტყვებს, როგორც მაშინ, როცა იგი ასწავლიდა მთაზე, ველზე და ზღვის პირას. მას შეუძლია იცხოვროს ამ სამყაროში ზეცის ატმოსფეროში, მიწის დამწუხრებულ და საცდურში მყოფ შვილებს გადასცემდეს იმედის აზრებსა და სიწმინდის წყურვილს; თვითონ კი სულ უფრო და უფრო უახლოვდებოდეს უხილავთან თანაზიარებას; როგორც იგი ძველად, ვინც ღმერთთან დადიოდა, სულ უფრო და უფრო მიუახლოვდებოდეს მარადიული სამყაროს ზღურბლს, ვიდრე გაიხსნება კარიბჭენი და იგი შევა იქ. იქ იგი თავს უცხოდ არ იგრძნობს. ხმები, რომლებიც მას მიეგებებიან, იქნება იმ წმიდათა ხმები, რომლებიც, თუმცა უხილავად, დედამიწაზე მისი თანაზიარნი იყვნენ — ხმები, რომელთა გარჩევაც და შეყვარებაც მან აქ ისწავლა. ვინც ღვთის სიტყვის მეშვეობით ზეცასთან თანაზიარებაში ცხოვრობდა, თავს შინაურად იგრძნობს ზეცის თანაზიარებაში.“
Education, 123–127.